

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **T. V.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2018, č. j. PK-DSH/3222/18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2019, č. j. 17 A 92/2018 - 75,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 4. 2018, č. j. PK-DSH/3222/18, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Stod (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 1. 2018, č. j. 1147/18/OSD, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2 500 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Stěžovatel se dopustil přestupku tím, že dne 8. 10. 2017 v 17:13 hod. řídil na silnici I/26 mezi obcemi Holýšov a Stod ve směru na obec Stod vozidlo VW Combi poznávací značky X rychlostí 134 km/hod, přestože v úseku je nejvyšší povolená rychlost 90 km/hod.

[2] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 30. 9. 2019 žalobu zamítl. V první řadě se neztotožnil s jeho argumentem, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalovaný se obsáhle vypořádal se všemi žalobcovými námitkami a dostatečně své závěry zdůvodnil. K námitce směřující proti správnému určení měřeného vozidla soud konstatoval, že v daném případě nemůže být pochyb o správné identifikaci vozu, jehož rychlost byla měřena a jehož majitelem je žalobce, a to s ohledem na fotografii pořízenou při měření a na výpověď policisty. Ačkoliv je fotografie v horší kvalitě, lze vycházet z údajů v záznamu o přestupku uvedených dole v tabulce, které prokazují, že se jednalo o vozidlo žalobce. I z oznámení o přestupku lze ztotožnit osobu řidiče se žalobcem. Správní orgán se dobře vypořádal s navrženým důkazem originálu z výstupu měření, neboť i podle názoru soudu nebylo třeba dalšího dokazování. Hlavním důkazem správnosti provedeného měření je výstup z měření, fotografie, která zachycuje změřené vozidlo na snímku celé a jako jediné, s přiřazenou rychlostí,

a to na příjezdu, zhruba uprostřed snímku, i se záměrným křížem. Změřené vozidlo se tak nacházelo v místě radarového svazku. Pouze ze špatné kvality snímku nelze vyvozovat měření v rozporu s návodem k obsluze, nebo dokonce rozbitý rychloměr. Pořízená fotografie je sice horší kvality, nicméně z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) vyplývá, že má-li hlídkující policista měřené vozidlo od zaměření do zastavení stále na dohled, a tudíž nemůže dojít k záměně s jiným vozidlem, je i fotografie v horší kvalitě dostatečně průkazná.

[3] Při ukládání sankce žalovaný i správní orgán I. stupně postupovali v souladu se zákonem a hodnotili toliko okolnosti případu. Soud má za to, že správní orgán I. stupně správně přihlédl jako k přítěžující okolnosti k celkově vysoké míře překročení rychlosti oproti dovolené rychlosti (o 44 km/hod.), proto nelze akceptovat, že by míra překročení rychlosti mohla být okolností polehčující jen proto, že ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě je míra překročení nižší. Ačkoliv správní orgán I. stupně v závěru svého rozhodnutí konstatoval, že neshledal žádné polehčující a přítěžující okolností, lze z jeho předchozí argumentace mít za to, že naopak tyto okolnosti hodnotil, pouze nepoužil termíny „polehčující“ a „přítěžující“. Skutečnost, že se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně nevyjádřil k možnosti mimořádného snížení pokuty, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Mimořádné snížení výměry pokuty je institutem výjimečným, který je správní orgán oprávněn, nikoliv povinen, využít z pouze zákonem stanovených důvodů.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Uvádí, že nebylo prokázáno, že bylo měřeno právě jeho vozidlo. Vozidlo viditelné na snímku z rychloměru totiž není přesně identifikovatelné. Správní orgán se sice snažil tuto vadu překonat svědeckou výpovědí policisty, který sdělil, že měl vozidlo od okamžiku změření až po zastavení v dohledu, takové tvrzení je však přinejmenším podivné, už proto, že policisté v mezidobí provedli stovky měření a stěží si mohou natolik přesně pamatovat měření jeho vozidla, nadto policista musel hledět nejprve do rychloměru a následně na vozovku. Spolu se stěžovatelem navíc jela dvě další, identická dodávková vozidla, neboť jel spolu s kolegy za dodavatelem. Stěžovatel proto navrhoval k prokázání, že změřené vozidlo nebylo jeho vozidlem, provést důkaz originálem výstupu z rychloměru, který vždy disponuje vyšší kvalitou, než tištěná kopie; správní orgán tento důkaz neprovedl.

[6] Stěžovatel rovněž trvá na svém závěru, že rychloměr byl zjevně rozbitý, neboť kvalita jeho snímku je nestandardně nízká. Na fotografii není vidět, o jaké vozidlo se jedná, ani jaká je jeho registrační značka. Není poznat ani model vozidla. Krajský soud dovozuje, že rychloměr nebyl rozbitý, z toho, že zaznamenal všechny potřebné údaje o vozidle, včetně typu vozidla a registrační značky. Pomíjí však, že dané údaje rychloměr nezaznamenal, do tabulky je doplňují policisté manuálně. Navíc je zde uvedeno, že žalobce řídil vozidlo Volkswagen Kombi, ač takový model vozidla neexistuje.

[7] V dalším žalobním bodě stěžovatel namítal, že bylo měřeno proti slunci, což návod k obsluze zakazuje. Rychloměr byl tedy užit nesprávně, v rozporu s podmínkami výrobce, a proto nelze zaručit správnost a přesnost jeho výstupu. Krajský soud se k této žalobní námitce nevyjádřil, a z toho důvodu je jeho rozsudek nepřezkoumatelný. Kromě toho se záměrný kříž na fotografii nachází velkou částí mimo měřené vozidlo. Podle stanoviska Českého metrologického institutu však jakékoli měření prováděné laserovým rychloměrem, kde záměrný

pokračování

kříž neleží celý na vozidle, musí být hodnoceno jako nepoužitelné pro nedodržení předepsaného postupu. Krajský soud se k této žalobní námitce nevyjádřil.

[8] Přílehlavé není ani odůvodnění správního orgánu I. stupně ohledně sankce. U žádné z hodnocených okolností totiž neuvedl, zda ji hodnotil v jeho prospěch či neprospěch; zároveň však v závěru své úvahy konstatoval, že žádné přitěžující ani polehčující okolnosti neshledal. Krajský soud konstatoval, že správní orgán I. stupně správně přihlédl jako k přitěžující okolnosti k míře překročení rychlosti (o 44 km/hod). Tvrdil sice, že neshledal žádných přitěžujících, ani polehčujících okolností, z jeho argumentace je však dle soudu zřejmé, že právě míru překročení rychlosti hodnotil jako okolnost přitěžující. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017 - 47, však správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil jako přitěžující okolnost skutečnost, že rychlost byla překročena o 53 km/hod, a porušil tak zásadu zákazu dvojího přičítání. Správní orgán I. stupně proto nemohl jako přitěžující okolnost hodnotit vyšší míru překročení rychlosti. Stěžovateli není také zřejmé, zda spáchání přestupku ve formě nedbalosti vědomé bylo hodnoceno jako přitěžující, nebo jako polehčující okolnost. Podle stěžovatele nemůže obstát ani závěr krajského soudu o tom, že nebylo na místě aplikovat institut mimořádného snížení sankce.

[9] V druhé části kasační stížnosti stěžovatel obsírně na devíti stranách uvádí svůj nesouhlas s vyvěšením jména svého zástupce na webových stránkách NSS a polemizuje s rozhodnutími NSS i jiných soudů, které se již touto otázkou zabývaly. Požaduje předání stížnosti státní správě NSS.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu a trvá na správnosti svého rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Krajský soud dostatečně jasně a srozumitelně vysvětlil důvody svého rozhodnutí. Je pravdou, že se výslovně nezabýval námitkou měření proti slunci, nicméně z rozsudku je zřejmé, že pokládá skutkový stav za dostatečně zjištěný a měření za platné. V bodech 11. - 12. a 19. napadeného rozsudku jasně uvádí, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze a podle všech pravidel. S ohledem na množství žalobních námitek týkajících se měření lze tedy shrnout, že ačkoliv se krajský soud detailně nezabýval otázkou měření proti slunci, jeho obecné závěry o správnosti měření lze vztáhnout i na tuto námitku. NSS proto neshledal, že by napadený rozsudek trpěl nepřezkoumatelností.

[13] Rovněž není pravdou, že by se krajský soud nezabýval otázkou polohy záměrného kříže. Záměrný kříž slouží k zaostření měření na určený objekt, tedy na jedoucí vozidlo, a zajišťuje tak, aby nedošlo k tzv. *slip effectu*. Touto námitkou se krajský soud zabýval v bodě 17. napadeného rozsudku a shledal, že „[s]právnost provedeného měření potvrdil svou výpovědí policista, který byl měření

přítomen. Hlavním důkazem správnosti provedeného měření je výstup z měření, fotografie, která zachycuje změřené vozidlo na snímku celé a jako jediné a s přiřazenou rychlostí, a to na příjezdu, zhruba uprostřed snímku, i se záměrným křížem. Změřené vozidlo se tak nacházelo v místě radarového svazku. Pořízená fotografie prokazuje, že se v měřícím svazku nenacházely žádné cizorodé předměty, které by mohly ovlivnit měření. V daném případě je vozidlo ve správné pozici a tedy nesprávnost měření lze vyloučit.“

[14] Poukazoval-li stěžovatel na to, že z fotografie z měřícího zařízení není zřejmé, které vozidlo bylo měřeno, je třeba mu v tomto tvrzení přisvědčit. V rozsudku ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36, NSS na základě nečitelné fotografie zrušil rozsudek krajského soudu a uvedl, že v případě, kdy je spáchání přestupku vyvozováno pouze z nekvalitní fotografie, záznamu a oznámení o přestupku, nelze dospět k jednoznačnému závěru o skutkovém stavu. Záznam a oznámení o přestupku by totiž měly sloužit pouze jako podpůrné důkazní prostředky. V nyní projednávané věci však kromě výše uvedeného, tedy kromě existence velmi nekvalitní fotografie z měřícího přístroje, záznamu a oznámení o přestupku, existuje ještě jeden důkaz, a tou je výpověď svědka, zasahujícího policisty prap. K. S., na ústním jednání u správního orgánu I. stupně dne 12. 12. 2017. Tato svědecká výpověď potvrzuje skutkový stav zjištěný správními orgány a doplňuje dokazování natolik, že nejsou pochybnosti o skutkovém stavu. Svědek totiž jasně uvedl, že měl změřené vozidlo od doby změření do doby zastavení na dohled, zastavil přesně to vozidlo, které bylo změřeno, a ztotožnil řidiče. Sám nastavil měřící přístroj a zkontroloval jeho funkčnost, měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze a přístroj byl v pořádku.

[15] V projednávané věci stojí na jedné straně svědecká výpověď zasahujícího policisty, ze které vyplývá, že s jistotou viděl, že stěžovatel řídil motorové vozidlo, které změřil a které přesáhlo povolenou rychlost. Proti tomu stojí tvrzení stěžovatele, že bylo změřeno jiné vozidlo, než které policista následně zastavil. Správní orgán vždy posuzuje důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení a ve všech souvislostech. To zcela jistě neznamená, že některý z důkazních prostředků – zde výpověď zasahujícího policisty – má *a priori* vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a zejména i další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci však na stranu druhou dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se věc udála. Bylo tedy na správních orgánech, aby v uvedených intencích přistupovaly jak k důkazům ve správním spise, tak k návrhům důkazů stěžovatele. V jejich postupu NSS neshledal žádná pochybení. V projednávané věci nic nenasvědčuje tomu, že by policista v souvislosti se silniční kontrolou projevil neobvyklou horlivost nebo by vyvstal jiný motiv, proč by měl mít jakýkoli zvláštní zájem na stíhání právě stěžovatele, než prostý výkon služby. V případě výpovědi policistů NSS ustáleně vychází z názoru (viz např. rozsudek ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 - 42), že „[p]olicistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“

[16] Stěžovatel sice nesouhlasí s názorem žalovaného a krajského soudu ohledně hodnocení výpovědi svědka, nicméně sám nepředložil žádné relevantní tvrzení, které by mohlo dostatečně zpochybnit závěry správních orgánů. Jeho tvrzení, že spolu s ním jelo ještě několik stejných dodávkových vozidel a změřeno mohlo být kterékoliv z nich, nelze ve světle svědecké výpovědi policisty přisvědčit. Jak bylo uvedeno výše, prap. Smyčka uvedl, že totéž auto, které změřil, následně zastavil. Není důvodu o jeho tvrzení pochybovat.

pokračování

[17] Ačkoliv tedy je fotografie z měřicího zařízení značně nekvalitní, není z ní čitelná státní poznávací značka ani značka vozidla, a nelze ji proto pokládat za hlavní důkaz, výpověď zasahujícího policisty tyto nedostatky dostatečně nahradila a ve spojení s dalšími podpůrnými dokumenty, jakými jsou záznam či oznámení o přestupku, nejsou pochybnosti o skutkovém stavu a skutečnosti, že stěžovatel uvedený přestupek opravdu spáchal.

[18] NSS shodně s krajským soudem považuje za nadbytečné provádět důkaz originálním snímkem z rychloměru, neboť ani kvalitnější snímek by na základě výpovědi svědka nemohl lépe či rozdílně objasnit skutkový stav. NSS rovněž nemohl ze stejného důvodu přisvědčit stěžovateli, že rychloměr byl rozbitý, neboť i tento argument vyvrací svědecká výpověď policisty a také fotografie z měřicího zařízení, na které jsou uvedeny všechny potřebné údaje, včetně data, změřené rychlosti, vzdálenosti měřeného vozidla a dalších údajů. Součástí správního spisu je rovněž ověřovací list rychloměru. NSS proto nepřisvědčil ani této námitce.

[19] Okolnost, že bylo měřeno proti slunci, uznal už sám žalovaný ve svém rozhodnutí. Podle návodu k obsluze by se neměl přístroj nikdy záměrně zacílit přímo do slunce nebo jiného zdroje intenzivního světla. Mohlo by totiž dojít k poškození citlivého přijímače, což by vedlo ke ztrátě výkonu. Z fotografie však jasně vyplývá, že rychloměr nebyl nastavený přímo proti slunci, ale se sklonem k vozovce, na které měřil rychlost vozidel. Na fotografii je zachycena pouze vozovka, nikoliv nebe, tudíž slunce nemohlo svítit přímo do měřicího přístroje a znehodnotit měření. Měření proto neproběhlo v rozporu s návodem k obsluze.

[20] Dále stěžovatel zpochybňuje správnost měření kvůli záměrnému kříži, který se podle jeho názoru částečně nenachází na měřeném vozidle. Je pravdou, že na fotografii z měřicího přístroje je vidět, že zatímco horní část kříže, jeho střed a boční ramena se nacházejí v dolní části vozidla, dolní část kříže se nachází mimo vozidlo, na vozovce. K platnosti měření za situace, kdy se záměrný kříž nachází na měřeném vozidle pouze částečně, se již NSS opakovaně vyjádřil - např. v rozsudku ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017 - 47, či ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, kde bylo popsáno fungování rychloměru MicroDigCam včetně vyvrácení možnosti chybného měření: „*Na dotaz správního orgánu, zda z technického hlediska mohou být pochybnosti o hodnotě naměřené rychlosti, pak společnost ATS-TELCOM PRAHA, a.s., v doplnění svého odborného vyjádření ze dne 14. 2. 2011 zdůraznila, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Z doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření.*“ Obdobně dospěl soud k závěru o správnosti záznamu z měření v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 107/2015 - 52, kdy záměrný kříž na fotografii chyběl. I v případě jiných typů měřících zařízení dospěl NSS opakovaně k názoru, že pokud byla rychlost vozidla zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016 - 47, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44). Stěžovatelově námitce, že došlo k chybnému měření, neboť záměrný kříž se ve spodní části nachází na vozovce, proto nelze přisvědčit.

[21] Dále se NSS zabýval otázkou hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl: „*Podle § 37 přestupkový orgán při určení druhu správního trestu a jeho výměry přiblížil k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pobutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro totéž protiprávní jednání potrestán v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku. Správní orgán při stanovení druhu správního trestu a jeho výměry přiblížil k závažnosti přestupku, kterou správní orgán s ohledem na změřenou rychlost hodnotí jako vyšší,*

neboť došlo k výraznému překročení nejvyšší dovolené rychlosti a k tomuto porušení došlo na frekventované pozemní komunikaci, kde je jak v dopoledních, odpoledních tak i v nočních hodinách zvýšená frekvence účastníků silničního provozu, tedy lze předpokládat, že v případě srážky vozidel v tomto úseku, by tento střet měl při rychlosti, jakou jel obviněný, daleko závažnější následky než střet při stanovené rychlosti. Správní orgán pozitivně posoudil to, že obviněný nemá za poslední období žádný záznam o přestupku v oblasti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Negativně bylo hodnoceno to, že ve vozidle přepravoval další osoby, jejichž bezpečnost byla nepochybně ohrožena. Správní orgán dále zhodnotil pozitivně i to, že jednáním obviněného nedošlo k újmě na zdraví ani na majetku. Správní orgán při stanovení druhu správního trestu a jeho výměry dále přihlédl zejména k tomu, že se jedná o přestupek spáchaný nedbalostním jednáním, přičemž se jedná o vědomou nedbalost, neboť obviněný věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Správní orgán ve věci neshledal polehčující ani přitěžující okolnosti. Vzhledem k absenci vyjádření obviněného nebyla pohnutka zjištěna. Na základě výše uvedeného bylo rozhodnuto uložit obviněnému pokutu na spodní hranici možné sazby.“

[22] Podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu mohl správní orgán I. stupně uložit stěžovateli pokutu v rozmezí 2 500 Kč - 5 000 Kč. V projednávané věci uložil pokutu na samé dolní hranici, tedy 2 500 Kč.

[23] Jak žalovaný i krajský soud uvedli, ačkoliv správní orgán I. stupně chybně konstatoval, že ve věci neshledal polehčující ani přitěžující okolnosti, z citovaného textu jeho rozhodnutí a z dalších užitých výrazů („pozitivně“ či „negativně“ hodnoceno) vyplývá, že tyto okolnosti shledal a hodnotil. NSS se s tímto hodnocením ztotožňuje.

[24] Rovněž není pravdou, že by došlo k dvojímu přičítání, když správní orgán I. stupně hodnotil jako přitěžující okolnost skutečnost, že byla výrazně překročena nejvyšší povolená rychlost. V rozsudku č. j. 3 As 281/2017 - 47, na nějž stěžovatel odkazuje, totiž šlo o situaci, kdy byla podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu překročena rychlost o více než 50 km/hod., přičemž skutečné překročení rychlosti činilo 53 km/hod. Vyšší překročení rychlosti tak nebylo možné hodnotit znovu, resp. překročení rychlosti o 3 km/hod. oproti zákonnému předpokladu nebylo možné přičítat řidiči k tíži. V nyní projednávané věci se však podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu přestupku dopouští ten, kdo překročí nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 30 km/hod. Stěžovatel nejvyšší povolenou rychlost přestoupil o 44 km/hod., tudíž správní orgán I. stupně mohl hodnotit jako přitěžující okolnost, že tuto rychlost předvídanou v § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 překročil ještě o dalších 14 km/hod.

[25] Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice není zcela zřejmé, zda hodnotil okolnost, že přestupek byl spáchan vědomou nedbalostí, jako přitěžující či polehčující, nicméně tato skutečnost nezpůsobuje nezákonnost či nepřezkoumatelnost odůvodnění uložené sankce. Zohlednit je třeba skutečnost, že sankce byla uložena na samé dolní hranici zákonné sazby, a zároveň i fakt, že ve zbytku je uložena sankce dostatečně odůvodněna.

[26] Jak správně poukázal krajský soud, nelze správnímu orgánu I. stupně přičítat k tíži, že se nezabýval otázkou mimořádného snížení sankce podle § 44 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). NSS v první řadě uvádí, že k otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil v bodech [20] a [22] rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.

pokračování

[27] Podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, *jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.* V projednávané věci se jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž stěžovatelem uváděné okolnosti byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Uložená pokuta ve výši 2 500 Kč je navíc natolik nízká, že prakticky nelze uvažovat o uplatnění důvodu dle § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky. Obdobný závěr zaujal NSS v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49.

[28] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřeném v kasační stížnosti soud připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval. Naposledy tak učinil vůči témuž advokátovi přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, jíž se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal, stejně jako ji nepředkládal správě soudu, neboť odpověď na svou žádost již stěžovatelův zástupce obdržel dříve.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu